

optog saa mange Levninger af den gamle Religion. Og saaledes har han under forskjellige Paragrapher afhandlet: Hovedguddommene: Baal eller de romerske Karthagers Saturnus, Astarte, eller disses Dea Coelestis; Melcarth (den tyriske Herkules), Kabirerne, især Esmun, Grækernes og Romernes Æskulap: dernæst Karthagernes övrige Guder og Heroer, de græske Gudinders (Ceres' og Proserpina's) Dyrkelse i Karthago; Bathylierne, Oraklerne: og de övrige Religionsbegreber: Begravelserne, Festdage og Præstedømme, og endt sit Arbeide med Betragtninger over denne, i det hele nedslaaende og af slavisk Frygt oprundne Religions Indflydelse paa dens Bekjendere. At hele Fremstillingen maatte være fragmentarisk, følger af de Kilders Beskaffenhed, af hvilke der kunde öses. Alligevel har det dog været mueligt at tilveiebringe et almindeligt Oversyn over en Religion som var herskende hos det Folk, der en Tid lang streed med Rom om Verdens Herredømme.

Længe have den oldnordiske Litteraturs Yndere klaget over, at saa mange islandske Sagaer henlaae uudgivne, og at de Udgivnes heelt forskjellige Værd ikke endnu omhyggeligen var bleven bestemt. Man havde vel adskillige Fortegnelser over islandske Sagaer, men som vare blotte Navneregistre, og den kortfattede Angivelse af Sagaernes forskjellige Værd, der findes i Fortalerne til den fjerde Deel af *Suhms* kritiske Historie og *Biörn Haldorsens* islandske Lexicon, kunde hverken efter sin Hensigt være ledsaget med Grunde, eller omfatte mere end de trykte Sagaer. Professor *P. E. Müller* har derfor troet, at et Sagabibliothek maatte være velkomment, der, omfattende alle saavel trykte som utrykte Sagaer, angav ved enhver enkelt dens Indhold, dens historiske eller poetiske Værd, de udvortes og indvortes Grunde for dens Ægthed og Affattelsestid, dens Udgaver, Oversæt-

telser eller Bearbejdelser. Som en Begyndelse til dette Arbejde har han forelagt Selskabet en Afhandling om alle de Sagaer, der angaae Islands egne Begivenheder. Han begynder med disse, fordi de vare de, der tidligst bleve nedskrevne, hvis Troværdighed sikkert kan bevises, og af hvis Sammenligning Reglerne for de øvrige Kritik lettest kunne blive udledte.

Efter en indledende Afhandling om de kritiske Regler han har fulgt, meddeler han Bearbejdelsen af 60 Sagaer, der ere ordnede med Hensyn til deres rimelige Affattelse. Til Begyndelsen af det tolvte Aarhundrede henføres Heidarvigasaga, Niala, Gunlaug Ormstungasaga, Viga Glums Saga, Hænsa Thorers Saga, til Enden af det tolvte Aarhundrede Valnaliots Saga, Sigmund Brestessönssaga, Vopnfirdingasaga, Torskfirdingasaga, Hrafnkel Godes Saga, Eigla, Liosvetningasaga, Droplaughs Sønners Saga, Laxdælasaga, Kormaks Saga, Vatnsdælasaga, Fostbröðresaga, Gisle Surssöns Saga, Hungurvaka. Til Begyndelsen af det trettende Aarhundrede hörer Eyrbyggja, Paul Biskops Saga, til dets Midte Landnama (for største Delen), Rafn Svendbiörnens Saga og Oskneyingasaga, til dets Ende Sturlungasaga, Aaron Hiorleifssons Saga, Gretla, Erik Rödes Saga, Havard Isfyrdingasaga, Thord Hredæ Saga, Viga Skutus, Hordes og Holmværingernes, Finboge Rammes. Af disse ere imidlertid de sex sidste Bearbejdelser af ældre Sagaer, hvilket og gjelder om følgende fra det fjortende Aarhundrede, Svarfdælasaga, Floamannasaga, Bandamannasaga, Kristnisaga, Thorvald Vidförles Saga, Magnus den Helliges Saga. Hertil komme endnu de mindre Fortællinger og de aldeles opdigtede.

Efter at de Lærde med saa stor Flid havde søgt at opspore hvad der af Grækernes og Romernes Skrivter var at udfinde om Nordens gamle Tilstand, var intet rigeligt Udbytte fra denne Side mere at